

Arrest

nr. 144 307 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DILLEN, die loco advocaat S. VANTHIENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 16 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 6 september 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene attesten medische hulp voorlegt, vormt geen buitengewone omstandigheid. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het overige element, nl dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor Nederlandse lessen, behoort tot de grond en wordt in deze fase niet behandeld.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om hem een tijdelijke machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om in de plaats van het bevoegde bestuur een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk dan wel gegrond te verklaren.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van 'het beginsel van behoorlijk bestuur'.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De instructie d.d. 19 juli 2009 is geen grond om tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te besluiten

In de beslissing d.d. 6 september 2012 wees de DVZ de regularisatieaanvraag van verzoeker af om reden dat de criteria van de instructie d.d. 19 juli 2009 niet langer van toepassing zouden zijn gelet op de geciteerde arresten van de Raad van State. Vaststaand feit is dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd, dat zij geacht wordt nooit te hebben bestaan en dat zij geen grond kan vormen om aanvragen niet-ontvankelijk te verklaren. Er mogen dan ook geen andere ontvankelijkheidscriteria worden toegepast dan deze uit de wet, en dit zowel voor aanvragen tijdens of na de regularisatiecampagne ingediend.

Nu de beslissing d.d. 6 september 2012 de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst alleen maar om reden dat zij gesteund is op de instructie d.d. 19 juli 2009 komt zij tekort aan de motiveringsplicht die rust op administratieve bestuurshandelingen.

Een beslissing waarbij aan een persoon ter kennis wordt gebracht dat zijn regularisatieaanvraag onontvankelijk werd beschouwd, vormt ontegensprekelijk een bestuurshandeling. Onder een bestuurshandeling wordt verstaan, een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden. Als dusdanig valt deze beslissing onder de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de Motivering van Bestuurshandelingen (cfr. artikel 1 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Vanaf de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen moeten alle beslissingen met individuele draagwijdte formeel worden gemotiveerd, d.w.z. dat de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen. Luidens artikel 3 van de Wet moet de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet bovendien afdoende zijn.

Gelet op voormelde is er aldus geen uitdrukkelijke motivering en ~ a fortiori - geen afdoende motivering, zoals nochtans vereist wordt door de Wet d.d. 29 juli 1991.

Op grond van de voormelde schendingen van artikel 8, §1 K.B. nr. 24 en de Wet dd. 29 juli 1991 Motivering Bestuurshandelingen dient te worden besloten tot de volstreekte nietigheid van de beslissing d.d. 21 augustus 2012. Door immers op dergelijke wijze te oordelen voegt zij een (on)ontvankelijkheidsvoorwaarde toe die niet in de wet voorzien is.

[...] Verzoeker voldoet aan de voorwaarden in de instructie - buitengewone omstandigheden zowel voor wat betreft de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de aanvraag

1. Discretionaire appreciatiebevoegdheid van de Minister

Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State merkt verzoeker op dat de bevoegd Staatssecretaris WATHELET destijds meedeelde de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire beslissingsbevoegdheid. Huidig Staatssecretaris Maggie DE BLOCK heeft de mededeling van de heer WATHELET overigens officieel nog niet tegengesproken zodat aanvaard moet worden dat deze nog steeds geldt. Ter dege kan hiermede rekening gehouden worden [Pari. Vr. en Antw., 1995-96, 6170 vraag nr. 224, Decroly, 27 februari 1996: Pari. Vr. en Antw. 1995-96, 6173 vraag nr. 247, Detienne, 21 maart 1996].

Verzoeker grondt zich derhalve op grond van de criteria 2.8.A. en 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. Hij legde een bediendeovereenkomst voor, gesloten op 29 september 2009, voor een periode van twaalf maanden (STUK 3).

Deze overeenkomst voldoet aan de modelvoorwaarden die krachtens de instructie van 19 juli 2009 verplicht te gebruiken zijn.

Verzoeker toont derhalve aan dat hij een beroepsactiviteit zal kunnen uitoefenen van zodra hij in het bezit is van een arbeidskaart B, hetgeen hem zeker in staat stelt in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wij verzoeker er op wijzen dat het abnormaal lang geduurd heeft alvorens een beslissing in zijn zaak genomen werd. Tussen de regularisatieaanvraag en de beslissing van het DVZ ligt een periode van bijna drie jaar. Het is tegen het beginsel van behoorlijk bestuur dat voor zo een eenvoudige zaak zo lang gewacht werd. Ook om die reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. Buitengewone omstandigheid - ontvankelijkheid

Daarnaast merkt verzoeker op dat hij reeds sedert 2001 in België verblijft hetgeen zeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in het buitenland onmogelijk maakt. Zijn onophoudelijk verblijf in België blijkt niet alleen uit zijn visum van 13 februari 2001, maar tevens uit documenten als een attest voor dringende medische hulp d.d. 11 december 2006, een beslissing van het OCMW Antwerpen van 17 januari 2007 en een verklaring van Dokter A. AJNAOU waaruit blijkt dat verzoeker in de periode 2006-2008 geregeld bij hem op raadpleging kwam (STUKKEN 4-7).

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998 kunnen buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst. In casu is er inderdaad sprake van buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot machtiging tot verblijf kunnen verantwoorden.

De interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen "verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland" impliceert respectievelijk een "stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is" en een "voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand". Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

In casu betekent dit dat verzoeker zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Marokko.

De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud is immers onmogelijk aangezien verzoekende partij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land. Bovendien heeft hij met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo'n niet-precaire verblijfstitel te bekomen.

Verder is het zo dat verzoeker reeds sedert februari 2001, dus meer dan 11 jaar in het land verblijft en het zodoende onlogisch en onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij alles in België in de steek zouden laten om deze aanvraag vanuit zijn land van herkomst te gaan doen.

Een terugkeer naar Marokko zou verzoeker in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hem elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou

kunnen bieden. Zijn angst voor een genoodzaakte terugkeer probeert verzoeker telkens te verdringen door de overtuiging dat hij, net als iedereen, recht heeft opeen menswaardig bestaan.

Het is voor verzoeker verder onmogelijk om de terugreis naar Marokko te bekostigen om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna naar België te keren. Bovendien moet gewezen worden dat het in Marokko niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de enorme technische problemen en onrusten waar de administratie mee te kampen heeft.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst. Alle omstandigheden in acht genomen zou een aanvraag in het buitenland dan ook een "buitengewone" inspanning betekenen voor verzoeker. Verzoeker verwijst derhalve naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vr.W. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen dan is de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

3. Buitengewone omstandigheid - gegrondheid

Onder punt 2 werden reeds een aantal redenen uiteengezet dat verzoeker een nieuw leven heeft opgebouwd in België, en die een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen kunnen verantwoorden. Zo is verzoeker actief op zoek gegaan naar werk en heeft hij een werkgever gevonden die bereid is hem aan te nemen van zodra hij over de nodige verblijfspapieren beschikt (cf. supra).

Verzoeker staat met andere woorden klaar om eender welke job te aanvaarden zodra hem dat toegelaten wordt. Hij wil op die manier duidelijk maken dat hij in staat is om over een eigen inkomen te beschikken. Verzoeker heeft zich overigens ingeschreven voor Nederlandse lessen, hetgeen tevens zijn goede wil tot integratie benadrukt.

Daarnaast heeft verzoeker nooit problemen gehad met justitie en heeft hij dan ook een blanco strafregister, waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Tot slot dient de lange en ononderbroken verblijfsduur in België aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid.

Hen machtiging tot verblijf zou voor verzoekende partij dan ook de enige oplossing zijn, in het licht van de continue onzekerheid waarmee hij reeds al die tijd verplicht moet mee leven. Het zou hem overigens de gelegenheid bieden om zich nog beter te integreren en zichzelf nog verder te kunnen ontplooiën.

Aan de integratie van verzoekende partij kan er derhalve geenszins getwijfeld worden.

Bij deze verzoekt verzoeker dan ook om een machtiging tot verblijf te krijgen op basis van artikel 9bis Vr.W. voor één jaar met mogelijke verlenging in geval van effectieve tewerkstelling."

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden

aantoonde die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht op welke wijze verweerder is gekomen tot deze beoordeling dat geen buitengewone omstandigheden blijken. In de tweede bestreden beslissing wordt aangeduid dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dit omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Verzoeker betoogt dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden waar verweerder zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk zou hebben verklaard omdat de criteria van de vernietigde instructie niet langer van toepassing zijn. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing enkel stelde dat verzoeker zich niet langer dienstig kan beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), in antwoord op het door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag ingeroepen argument dat hij voldoet aan een of meerdere criteria van de vernietigde instructie. De Raad benadrukt verder dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze onontvankelijk wordt verklaard, niet zozeer op grond van het gegeven dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zijn, doch wel op grond van de vaststelling dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waaruit blijkt dat hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de reguliere procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat verweerder in de bestreden beslissing heeft nagelaten te antwoorden op enig door hem in de verblijfsaanvraag duidelijk als buitengewone omstandigheid ingeroepen element.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te veronderstellen, heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet kon verwijzen naar de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 en stellen dat de hierin vervatte criteria niet langer van toepassing zijn, om zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren. Hij geeft hierbij aan dat verweerder op dergelijke manier een niet-ontvankelijkheidsvoorwaarde toevoegt die niet is voorzien in de wet.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat deze onontvankelijk wordt verklaard, niet op grond van het gegeven dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zijn, doch wel op grond van de vaststelling dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waaruit blijkt dat hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de reguliere procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het gestelde in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet langer dienstig kan beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreft louter een antwoord op het in de verblijfsaanvraag aangevoerde door verzoeker dat hij zou voldoen aan een of meerdere criteria van de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd geenszins toegepast als '*ontvankelijkheidscriterium*', zoals verzoeker voorhoudt. Aldus blijkt geenszins dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend of enige voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zouden zijn. Hij wijst op verklaringen van voormalig bevoegd staatssecretaris Wathelet, die niet zouden zijn tegengesproken door de volgende bevoegde staatssecretaris De Block, namelijk dat de criteria van de instructie ondanks de nietigverklaring verder zullen worden toegepast.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De Raad benadrukt dat de nietigverklaring van de instructie inhoudt dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken. Door te betogen dat voormalige staatssecretarissen zouden hebben verklaard dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zullen worden toegepast en door te beweren dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu

enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. De Raad wijst er ook op dat de instructie werd vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Indien verweerder zich thans voor de behandeling van verzoekers verblijfsaanvraag in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog steeds zou baseren op de instructie, zou het bestuur – in strijd met de wet – nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Aldus dringt zich in wezen ook de vaststelling op dat verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire situaties”* waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij stelde evenwel vast dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

De Raad kan in dit verband ook enkel vaststellen dat uit een lezing van de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd blijkt dat verzoeker geen enkele buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aanvoerde en louter verwees naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveerde op dit punt uitdrukkelijk dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Met verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel moet worden herhaald dat verzoeker niet louter kon verklaren te voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 om te worden vrijgesteld van een door de wetgever gestelde vereiste. Er blijkt geenszins dat verweerder enig gegeven dat verzoeker duidelijk als een buitengewone omstandigheid aanvoerde over het hoofd heeft gezien.

Waar verzoeker nog een uitgebreid betoog ontwikkelt dat van hem niet kan worden verwacht terug te keren naar zijn herkomstland teneinde aldaar zijn verblijfsaanvraag in te dienen en hiervoor verwijst naar zijn lang verblijf in België waarbij niet kan worden verwacht dat hij alles in België in de steek zou laten, het gegeven dat hij in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken, het gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen in zijn herkomstland, het gegeven dat hij angst heeft voor een terugkeer, de onmogelijkheid om de terugreis naar Marokko te bekostigen en de problemen die in Marokko bestaan om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen in zijn verblijfsaanvraag niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Het komt evenwel aan de aanvrager toe om in zijn verblijfsaanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden betreffen. De Raad kan enkel opmerken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de vermeende buitengewone omstandigheden die verzoeker thans voor het eerst opwerpt in zijn verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij alsnog rekening zou houden met deze elementen. Deze argumenten kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

In zoverre verzoeker ten slotte nog enkele bijzonderheden van zijn zaak weergeeft – met name dat hij klaar is om eender welke job te aanvaarden van zodra het hem wordt toegelaten, dat hij reeds lang in België verblijft en is geïntegreerd en nooit problemen had met justitie – en aangeeft dat *“een machtiging tot verblijf voor [hem] dan ook de enige oplossing [zou] zijn”*, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in twee afzonderlijke onderzoeksfasen. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag reeds geweigerd in het kader van de ontvankelijkheidsfase – bij gebreke aan het aantonen van buitengewone omstandigheden – zodat zich geen onderzoek meer opdrong naar de eventuele gegrondheid van verzoekers aanvraag. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals de redenen weergeeft die volgens hem rechtvaardigen waarom hem een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan, dient de Raad op te merken dat dergelijke argumenten in casu niet dienstig kunnen worden aangevoerd teneinde de onwettigheid van de thans bestreden beslissing aan te tonen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

4.2.4. In zoverre verzoeker nog een schending zou aanvoeren van de redelijke termijn, waar hij aangeeft dat hij drie jaar heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag, dient de Raad op te merken dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden ingediend moeten worden behandeld. Hoe dan ook heeft een eventuele schending van de redelijke termijn niet tot gevolg dat verzoekers aanvraag ontvankelijk zou moeten worden verklaard of er enig recht op verblijf in zijn hoofd zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Er blijkt ook geenszins dat verzoeker op enigerlei wijze is geschaad in zijn belangen doordat hij bijna drie jaar diende te wachten op een beslissing. Verzoeker toont dan ook niet aan een belang te hebben bij zijn grief.

4.2.5. In zoverre verzoeker nog een schending inroept van '*artikel 8, § 1 K.B. nr. 24*' kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet nader duidt op welk koninklijk besluit hij doelt en al zeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen dit koninklijk besluit zouden miskennen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

4.2.6. Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS